

N° 3584

ARREST

Het Hof van Beroep te BRUSSEL, achtste kamer, na beraadslaging, spreekt volgend arrest uit :

Rep. Nr. 2013/ 648

A.R. nr. 2011/AR/3155

Confidentialiteitsverplichting
Auteursrechten
Databankrechten

INZAKE VAN :

8ste kamer

[REDACTED] wonende te [REDACTED]

appellant,

vertegenwoordigd door Meester Jean-Philippe Gobiet en Meester Kirsten Van Gossum, advocaten te 1030 Brussel, Wijnheuvelenstraat 227;

10.9.2013

TEGEN :

1. GmbH SPX Cooling Technologies, met maatschappelijke zetel in Duitsland, te 40882 Ratingen, Ernst-Dietrich Platz 2,
2. N.V. SPX Colling Technologies Belgium, met maatschappelijke zetel te 1200 Brussel, Marcel Thiry laan 81,

geïntimeerden,

vertegenwoordigd door Meester Ignace Vernimme en Meester Eline Vereecke, advocaten te 1000 Brussel, Loksumstraat 25.

Eindarrest

Het hoger beroep is gericht tegen een vonnis d.d. 7 november 2011 dat door de rechtbank van eerste aanleg te Brussel werd uitgesproken.

Er wordt geen akte van betekening voorgelegd.

Het verzoekschrift tot hoger beroep werd tijdig en formeel regelmatig neergelegd op de griffie van het hof op 21 december 2011.

De advocaten van partijen werden gehoord op de openbare terechtzitting van 18 juni 2013.

I. Situering van het geschil

1. SPX Cooling Technologies GmbH en SPX Cooling Technologies Belgium (geïntimeerden) zijn verbonden vennootschappen van de Amerikaanse vennootschap SPX Cooling Technologies Inc. Zij behoren tot de groep SPX Corporation (hierna gezamenlijk: SPX) en zijn actief in de fabricage van koeltorens en luchtgekoelde condensoren voor elektriciteitscentrales. De SPX-groep is een wereldspeler in deze sector.

De heer [REDACTED] (appellant) is een ex-werknemer van SPX (Belgium) waar hij de functie "Equipment & Process Engineer" (vrij vertaald: uitrustings- en procesingenieur) uitoefende. Later promoveerde hij tot "Equipment & Process Manager" (vrij vertaald: uitrustings- en procesmanager). Sinds januari 2010 werkt de heer [REDACTED] bij een concurrerende onderneming, Hamon & Cie N.V.

2. Hamon & Cie N.V. en haar verbonden vennootschappen (hierna gezamenlijk: Hamon) zijn net als de SPX-groep een wereldspeler op de markt van koelingsystemen en warmtewisselaars voor centrales voor de productie van energie.

In 2003 heeft de SPX-groep de droge koelingactiviteiten "Hamon Dry Cooling" van Hamon wereldwijd overgenomen in het kader van een overeenkomst van overdracht van activa d.d. 4 december 2003 (stuk 14).

In het kader van deze overname werden alle technologie, know-how en intellectuele eigendomsrechten die noodzakelijk zijn voor de exploitatie van de overgedragen activiteiten, waaronder de droge koelingactiviteiten, mee overgedragen aan SPX. In dit kader werden ook alle betrokken werknemers van Hamon overgedragen aan SPX, waaronder de heer

De SPX-groep heeft voor deze overname aan Hamon in totaal meer dan 40 miljoen euro betaald.

SPX stelt dat de droge koelingactiviteiten thans hoofdzakelijk in België worden geëxploiteerd door SPX (Belgium) dat optreedt als het wereldwijde SPX-expertisecentrum. Volgens SPX was zij sinds 2003 de enige onderneming op de markt van droge koeling in EMEA (Europa, Midden-Azië en Afrika) om de SRC-technologie aan te bieden voor radiatoren (single row condensers of enkele rij condensoren).

3. Na het verstrijken van het niet-concurrentiebeding en het afwervingsverbod vervat in de overeenkomst van overdracht van activa, heeft Hamon, volgens SPX, besloten om de markt van de droge koeling opnieuw te betreden. Hamon zou zich in 2010 hebben geconformeerd aan de SRC-technologie zodat zij in EMEA de enige onderneming werd om een product aan te bieden dat identiek was aan dat van SPX.

Volgens SPX zou Hamon hierbij bepaalde clausules van de overnameovereenkomst van 2003 hebben geschonden en zou zij inbreuk hebben gepleegd op deze overeenkomst door know how en intellectuele eigendomsrechten waarvan zij de exclusieve gebruiksrechten aan SPX had overgedragen, te gebruiken voor de ontwikkeling van haar eigen activiteiten.

Daarnaast zou Hamon ook zijn overgegaan tot het massaal aanspreken en afwerven van werknemers van SPX, gespecialiseerd in de sector van de droge koeling. Onder meer de heer [REDACTED] verliet SPX en trad opnieuw in dienst van Hamon.

SPX kreeg de toelating om een beschrijvend beslag inzake namaak te laten uitvoeren lastens Hamon. De deskundige M. Heck heeft op 7 juni 2010 zijn deskundig verslag neergelegd ter griffie. Op 7 juli 2010 is SPX overgegaan tot dagvaarding van Hamon wegens beweerde inbreuken op haar intellectuele rechten en schending van de eerlijke marktpraktijken.

De rechtbank van koophandel te Brussel heeft in een vonnis van 16 februari 2012 deze vorderingen grotendeels ongegrond verklaard. Enkel het bezit en het gebruik van het berekeningsprogramma DRYQC, de databank "World Power Market Expected Project" en het document "Guidelines for major erection sequences procedures" vormden een schending van de eerlijke marktpraktijken (inbreuk op artikel 95 van de wet van 6 april 2010 betreffende marktpraktijken en consumentenbescherming - WMPC). De staking ervan werd bevolen onder verbeurte van een dwangsom van 10.000 euro per inbreuk en er werd een deskundige aangesteld om de door SPX geleden schade te begroten. Dit vonnis is in kracht van gewijsde getreden.

4. SPX stelt dat zij over aanwijzingen beschikte dat (bepaalde van) haar ex-werknemers, waaronder de heer [REDACTED] de op hen rustende vertrouwelijkheidsplicht niet zouden hebben nageleefd. Nochtans bevat hun arbeidsovereenkomst een strikte confidentialiteitsclausule.

SPX meende tevens te beschikken over een groot aantal aanwijzingen van (dreigingen) van inbreuken op haar intellectuele eigendomsrechten door de heer [REDACTED] waaronder een niet-ondertekend aangetekend schrijven d.d.

29 maart 2010 met als afzender de heer [REDACTED]. Om die reden heeft zij bij de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel een verzoekschrift tot beslag inzake namaak neergelegd op 12 april 2010, en aangevuld op 23 april 2010. Het beslag inzake namaak werd toegestaan bij beschikking van 27 april 2010.

Deskundige C. Quintelier is overgegaan tot een beschrijvend beslag inzake namaak en heeft zijn verslag ter griffie neergelegd op 3 en 9 september 2010.

Op 1 oktober 2010 is SPX overgegaan tot dagvaarding van de heer [REDACTED]. Zij verweet de heer [REDACTED] enerzijds inbreuk te plegen op haar intellectuele eigendomsrechten, onder meer het auteursrecht en de bescherming van databanken, en anderzijds zijn vertrouwelijkheidsverplichting te hebben geschonden. SPX vorderde de staking van beide inbreuken en de veroordeling van de heer [REDACTED] tot de betaling van een schadevergoeding van 200.000 euro.

II. Voorwerp van het hoger beroep

5. In het bestreden vonnis worden de vorderingen van SPX slechts gedeeltelijk gegrond verklaard.

Het vonnis zegt voor recht dat de heer [REDACTED] zijn contractuele verbintenis, zoals vervat in artikel 7, lid 3 van zijn arbeidsovereenkomst met SPX heeft geschonden en beveelt de staking door de heer [REDACTED] van enige schending van zijn vertrouwelijkheidsverplichting onder verbeurte van een dwangsom van 100.000 euro per inbreuk en per dag vanaf de betekening van het tussengekomen vonnis.

De tegenvordering van de heer [REDACTED] wegens tergend en roekeloos geding wordt afgewezen.

6. De heer [REDACTED] heeft tegen dit vonnis hoger beroep aangetekend. Hij herneemt in graad van hoger beroep zijn oorspronkelijk verweer tegen de vorderingen van SPX. Hij vordert:

In hoofdorde:

De dagvaarding, zoals betekend aan de heer [REDACTED] nietig te verklaren overeenkomstig artikel 702, 3° Ger. W. en bijgevolg de vorderingen van SPX af te wijzen;

In ondergeschikte orde:

De vorderingen van SPX onontvankelijk te verklaren wegens onbevoegdheid van de rechtbank van eerste aanleg;

In meer ondergeschikte orde:

De deskundigenverslagen d.d. 3 en 9 september 2010 nietig te verklaren overeenkomstig artikel 38, tweede lid juncto artikel 40 van de Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken en bijgevolg:

1. De deskundigenverslagen uit het debat te weren;
2. De vorderingen van SPX ongegrond te verklaren, daar de vorderingen geen voorwerp meer hebben;

In uiterst ondergeschikte orde:

De vorderingen van SPX ontvankelijk, doch ongegrond te verklaren voor wat betreft de inbreuk die door de rechtbank van eerste aanleg in hoofde van de heer [REDACTED] werd vastgesteld op artikel 7, derde lid van zijn arbeidsovereenkomst;

In zeer uiterst ondergeschikte orde:

De stakingsvordering van enige inbreuk op de vertrouwelijkheidsverplichting door de heer [REDACTED] onder verbeurte van een dwangsom van 100.000 euro per inbreuk en per dag vanaf de betekening van het tussengekomen vonnis af te wijzen als ongegrond (wegens te algemeen en vaag geformuleerd);

De gevorderde dwangsommen af te wijzen overeenkomstig artikel 1385bis Ger. W. of alleszins te beperken tot een redelijk bedrag (zijnde bijvoorbeeld 500 euro per inbreuk en per dag) en hierbij duidelijk af te bakenen van welke inbreuken precies de staking wordt bevolen;

In ieder geval: SPX te veroordelen in de kosten van deze zaak, de rechtsplegingsvergoeding inbegrepen.

7. SPX voert het volgende aan in graad van hoger beroep:

Inzake het hoofdberoep van de heer [REDACTED]

Het hoger beroep van de heer [REDACTED] ontvankelijk doch ongegrond te verklaren;

De vorderingen van de heer [REDACTED] bijgevolg integraal af te wijzen en het vonnis a quo te bevestigen in de mate dat de rechtbank van eerste aanleg:

- Oordeelde dat de geding inleidende dagvaarding van SPX niet nietig is;
- Oordeelde dat de rechtbank van eerste aanleg te Brussel bevoegd is;
- Oordeelde dat de deskundigenverslagen d.d. 3 en 9 september 2010 niet nietig zijn;
- Voor recht vaststelde dat de heer [REDACTED] zijn contractuele verbintenis, zoals vervat in artikel 7, lid 3 van zijn arbeidsovereenkomst met SPX heeft geschonden;
- De staking heeft bevolen door de heer [REDACTED] van enige schending van zijn vertrouwelijkheidsverplichting onder verbeurte van een dwangsom van 100.000 euro per inbreuk en per dag vanaf de betekening van het tussengekomen vonnis;
- De tegenvordering van de heer [REDACTED] ontvankelijk doch ongegrond verklaarde;

In ondergeschikte orde: een gerechtsdeskundige aan te stellen met de opdracht het beschrijven en analyseren van de documenten die werden aangetroffen bij de heer [REDACTED] door deskundige Quintelier n.a.v. het beslag inzake namaak, teneinde het hof toe te laten de waarde en het nut ervan voor de vakman te laten bepalen, en onder andere te adviseren aangaande het concurrentieel voordeel dat deze vertrouwelijke informatie biedt;

Inzake het incidenteel beroep van SPX:

Het incidenteel beroep van SPX ontvankelijk en gegrond te verklaren;

Het vonnis a quo te hervormen in de mate dat de rechtbank van eerste aanleg:

- De vordering van SPX ongegrond verklaarde met betrekking tot de inbreuk op de intellectuele eigendomsrechten van SPX;
- Geen schadevergoeding heeft toegekend aan SPX;
- Niet de verbeurdverklaring heeft uitgesproken van de auteursrechtelijk beschermde documenten van SPX die in het bezit van de heer [REDACTED] werden aangetroffen;
- Heeft geoordeeld dat SPX de kosten van het beslag inzake namaak moet dragen en dat elke partij de helft dient te dragen van de kosten voor de procedure ten gronde in eerste aanleg;

En opnieuw rechtdoende:

- Voor recht te zeggen dat de heer [REDACTED] inbreuken op de intellectuele eigendomsrechten van SPX pleegt en heeft gepleegd, namelijk het auteursrecht en de bescherming van databanken;
- De onmiddellijke staking door de heer [REDACTED] te bevelen van enige inbreuk op de auteursrechten en/of databankrechten van SPX onder verbeurte van een dwangsom van 100.000 euro per inbreuk en per dag vanaf de betekening van het tussen te komen arrest;
- De heer [REDACTED] te veroordelen tot de betaling van een schadevergoeding aan SPX, provisioneel geraamd op 200.000 euro (i.e. 100.000 euro wegens schending confidentialiteitsverbintenis en 100.000 euro wegens schending van SPX' intellectuele eigendomsrechten), onder voorbehoud van verhoging of verlaging tijdens het geding, te vermeerderen met de gerechtelijke interesten,
- Te bevelen dat de documenten die in het bezit zijn van de heer [REDACTED] en die inbreuk maken op de auteursrechten van SPX worden verbeurd verklaard;

- De heer [REDACTED] het gebod op te leggen om alle papieren en elektronische documenten die toebehoren aan SPX en die nog in zijn bezit zouden zijn in strijd met artikel 7, derde paragraaf van zijn arbeidsovereenkomst en artikel 17, 5° WAO, terug te bezorgen aan SPX en uitdrukkelijk te bevestigen dat alle elektronische kopieën van voormelde documenten werden verwijderd van zijn computer, voorgaande op straffe van een dwangsom van 10.000 euro per dag vertraging, afdwingbaar vanaf de dag na de betekening van het tussen te komen arrest;
 - De heer [REDACTED] te veroordelen in de kosten van het geding, zijnde 1.320 euro rechtsplegingsvergoeding voor de procedure beslag inzake namaak, 5.500 euro rechtsplegingsvergoeding voor de procedure in eerste aanleg en 5.500 euro voor de procedure in graad van beroep;
 - De heer [REDACTED] te veroordelen in de kosten van het deskundigenonderzoek van deskundige Quintelier in het kader van de procedure beslag inzake namaak, ten belope van 7.300 euro;
 - Te bevelen dat de som van 2.500 euro die geconsigneerd werd onder referentie R.R. n° 10/2219/B aan de griffie van de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel (BE17.6792 0087 9421) in het kader van de procedure beslag inzake namaak, wordt teruggestort aan SPX.
8. De heer [REDACTED] besluit tot de afwijzing van het incidenteel beroep van SPX.

III. Beoordeling

A. Excepties op het vlak van de procedure

9. De heer [REDACTED] werpt de exceptie obscuri libelli op. Hij betoogt dat de dagvaarding niet het onderwerp en de korte samenvatting van de middelen van de vordering bevat en bijgevolg moet worden nietig verklaard op basis van artikel 702, 3° Ger. W. Op basis van de dagvaarding zou het zeer onduidelijk zijn welke inbreuken op de intellectuele eigendomsrechten hem worden verweten zodat de heer [REDACTED] geen degelijk verweer kon opbouwen.

10. Het hof overweegt als volgt.

In de dagvaarding vordert SPX *"voor recht te horen zeggen dat Gedaagde inbreuken op de intellectuele eigendomsrechten van verzoeksters pleegt en heeft gepleegd, onder meer het auteursrecht en de bescherming van databanken"*.

Onder randnummer 12 van de dagvaarding wordt het volgende vermeld:

"12. Uit dit verslag blijkt duidelijk dat Gedaagde zich schuldig heeft gemaakt aan inbreuken op de intellectuele eigendomsrechten van Verzoeksters, gezien de gerechtsdeskundige in de computer en de woning van gedaagde verschillende bestanden en documenten heeft teruggevonden die beschermd zijn door het auteursrecht en/ of databankenrecht en die eigendom zijn van Verzoeksters (zie p. 3-5 van het Verslag van de deskundige, en de verwijzingen naar Doc 1 t/m Doc 9 alsook Doc 11).

Het valt bovendien op dat de deskundige heeft vastgesteld dat de harddisk van de computer van Gedaagde relatief leeg was, maar dat op datum van 7 april 2010 495,786 GB van de harddisk gewist werden (zie p. 3 van het verslag van de deskundige). Dit toont ontegensprekelijk aan dat Gedaagde getracht heeft om zijn daden te verdoezelen en bewijst dan ook zijn kwade trouw.

Toch konden een aantal bestanden worden teruggevonden die een inbreuk op de rechten van Verzoeksters uitmaken."

Uit deze paragrafen en het geheel van de dagvaarding blijkt duidelijk dat SPX claimt dat de heer [REDACTED] een inbreuk op haar auteurs- en databankrechten heeft gepleegd. Het is niet omdat SPX in haar dagvaarding ook melding maakt van het feit dat zij tevens houder is van octrooi- en merkrechten en in haar vordering de woorden "onder meer" toevoegt, dat zij haar vordering tegen de heer [REDACTED] ook op deze intellectuele eigendomsrechten steunt. In de dagvaarding betreffen de verwijten van SPX inbreuken op haar auteurs- en databankrechten en daartegen dient de heer [REDACTED] zich te verweren. De hele uiteenzetting van de heer [REDACTED] over de vraag of SPX in een later stadium haar vordering zou kunnen uitbreiden tot andere intellectuele eigendomsrechten vertoont geen relevantie voor de beoordeling van de geldigheid van de dagvaarding. In zoverre deze uitbreiding van vordering door geïntimeerden er ooit zou komen, moet de toelaatbaarheid ervan op dat moment worden beoordeeld. Dergelijke vordering wordt echter niet in de dagvaarding gesteld en hierover kon geen twijfel bestaan in hoofde van de heer [REDACTED]

Evenzeer ten onrechte stelt de heer [REDACTED] dat de vordering op het vlak van de auteurs- en databankrechten evenmin duidelijk zou zijn.

In randnummer 12 van de dagvaarding houdt SPX voor dat de documenten en bestanden die door de deskundige werden aangetroffen beschermd zijn door het auteursrecht en/of databankenrecht en dat het bezit door de heer [REDACTED] van deze bestanden en documenten een inbreuk maakt op haar rechten. Het gaat om al deze bestanden en documenten, met name de documenten 1 t.e.m. 9 en document 11 uit het deskundig verslag, en enkel om die documenten en bestanden. De verwarring die de heer [REDACTED]

opwerpt – slechts deel van de documenten en ook andere documenten – is kunstmatig en sluit niet aan bij de tekst van de dagvaarding.

De feitelijke gegevens die aan de grondslag van de vordering van SPX liggen, worden op duidelijke wijze vermeld in de dagvaarding en op een manier die een degelijk verweer in hoofde van de heer [REDACTED] toelaten. Er is geen sprake van enige belangenschade in hoofde van de heer [REDACTED]

In het bestreden vonnis wordt de exceptie obscuri libelli bijgevolg met reden verworpen.

11. De heer [REDACTED] besluit tot de onbevoegdheid van de rechtbank van eerste aanleg.

Enerzijds stelt de heer [REDACTED] dat de bevoegde rechtbank de rechtbank van koophandel zou zijn. Deze redenering gaat echter uit van de verkeerde hypothese dat SPX ook een vordering wegens inbreuken op haar octrooi- en merkenrechten zou instellen. Om die reden faalt dan ook de argumentatie van de heer [REDACTED] er is geen enkele vordering die tot de bevoegdheid van de rechtbank van koophandel zou kunnen leiden.

Anderzijds stelt de heer [REDACTED] dat de bevoegde rechtbank de arbeidsrechtbank zou zijn. Ook deze stelling kan niet worden bijgetreden om de volgende redenen.

SPX richt zich tegen de heer [REDACTED] wegens inbreuk op zijn confidentialiteitsverplichting in zijn arbeidsovereenkomst en wegens inbreuk op de auteurs- en databankrechten van SPX.

Of de combinatie van deze twee vorderingen is toegestaan – volgens de heer [REDACTED] is dit niet het geval wegens verbod van samenloop – betreft de grond van de zaak en niet de bevoegdheid.

De vordering wegens inbreuk op de auteurs- en databankrechten is niet accessoir aan de vordering wegens inbreuk op de confidentialiteitsverplichting. Het tegenovergestelde – hetgeen de heer [REDACTED] beweert – kan geenszins uit de dagvaarding worden afgeleid.

De bevoegdheid van de arbeidsrechtbank om kennis te nemen van geschillen inzake arbeidsovereenkomsten – artikel 578, 1° Ger.W. – is geen exclusieve bevoegdheid. Dergelijke geschillen kunnen ook voor de rechtbank van eerste aanleg worden gebracht (artikel 568 Ger.W.).

Tussen beide vorderingen bestaat er samenhang zodat SPX deze vorderingen mocht brengen voor eenzelfde rechtbank. Daarbij dienen de voorrangsregels van artikel 565, 2° tot 5° Ger. W. te worden gerespecteerd (artikel 566 Ger. W.). Volgens deze regels heeft de rechtbank van eerste aanleg voorrang boven de andere rechtbanken.

De rechtbank van eerste aanleg was bijgevolg bevoegd om kennis te nemen van het geschil tussen partijen.

12. De heer [REDACTED] betoogt dat de deskundigenverslagen van het beslag inzake namaak moeten worden nietig verklaard wegens inbreuk op artikel 38, tweede lid van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken (hierna: wet 1935). Dit artikel schrijft voor dat aan elke in het Frans gestelde akte van rechtspleging en aan elke in dezelfde taal gesteld vonnis of arrest, waarvan de betekening of de kennisgeving moet gedaan worden in het Nederlandse taalgebied, een Nederlandse vertaling moet worden gevoegd.

De deskundige heeft zijn verslag neergelegd op de griffie op 3 september 2010. Op 9 september 2010 heeft hij een gecorrigeerde versie neergelegd.

Beide verslagen werden opgesteld in het Frans, de taal van de rechtspleging. Beide verslagen, in het Frans, werden ook meegedeeld aan de raadsman van de heer [REDACTED]. Aan de heer [REDACTED] zelf werden de verslagen niet meegedeeld.

Krachtens artikel 1369bis/7, §1, tweede lid Ger. W. moet de deskundige onverwijld een afschrift van zijn verslag, bij aangetekend schrijven, verzenden naar de verzoeker en naar de houder van de beschreven voorwerpen, evenals, in voorkomend geval, naar de beslagene.

De heer [REDACTED] erkent dat de deskundige deze bepaling heeft nageleefd door het verslag over te maken aan zijn raadsman met kantoor te Schaarbeek. De regelmatigheid van de kennisgeving wordt door de heer [REDACTED] bijgevolg niet betwist, behalve wat betreft de afwezigheid van een Nederlandse vertaling. Volgens de heer [REDACTED] vereist artikel 1369bis/7, § 1, tweede lid Ger. W. niet dat het afschrift aan zijn eigen adres werd verzonden, zodat er geen sprake kan zijn van een kennisgeving die moest worden gedaan in het Nederlandse taalgebied.

Er bestaat derhalve geen grond om de deskundigenverslagen nietig te verklaren wegens schending van de wet van 1935.

B. Vordering wegens schending van artikel 7 van de arbeidsovereenkomst

13. SPX betoogt dat de heer [REDACTED] inbreuk heeft gepleegd op artikel 7 van zijn arbeidsovereenkomst. Dit artikel luidt als volgt (vrij vertaald):

"De Werknemer erkent dat, tijdens de duur van deze overeenkomst, hij toegang zal hebben tot vertrouwelijke informatie en geheimen of technische informatie die het voorwerp uitmaken van een intellectueel eigendomsrecht. De Werknemer zal zich op elk moment, zowel tijdens de duur van deze overeenkomst als na de beëindiging daarvan, moeten onthouden van het verspreiden, gebruiken of meedelen aan derden, van alle informatie met een vertrouwelijk karakter, waarvan hij kennis neemt tijdens de duur van zijn overeenkomst, zonder het voorafgaandelijk en schriftelijk akkoord van de Werkgever.

Elke inbreuk op deze clausule tijdens de duur van deze overeenkomst zal een zware fout uitmaken en de Werkgever toelaten de Werknemer te ontslaan zonder voorafgaandelijke kennisgeving en zonder vergoeding. Na de verbreking van deze overeenkomst zal de Werkgever een vordering tot schadevergoeding en interesten aanhangig kunnen maken tegen de Werknemer wegens inbreuk op deze geheimhoudingsplicht.

Bij het beëindigen van dit contract, om welke reden dan ook, of vroeger op vraag van de Werkgever, zal de Werknemer alle dossiers en andere documenten (alsook elektronische fotokopieën en elektronische kopieën daarvan), alle materialen en alle gegevens die verband houden met de activiteiten van de onderneming alsook van de verbonden ondernemingen terugbezorgen aan de Werkgever die hij in zijn bezit zou hebben; deze bepaling heeft betrekking op, zonder dat deze lijst limitatief is: alle klantenbestanden, documenten, papieren, computerdiskettes en andere eigendom zoals sleutels, badges, mobiele telefoons, krediet-, parkeer- en tankkaarten die toebehoren aan de Werkgever."

14. In hoofdorde roept de heer [REDACTED] in dat dit artikel nietig is. Dit artikel zou immers de wettelijke confidentialiteitsverplichting waarin artikel 17, 3° van de Arbeidsovereenkomstenwet (hierna: AOW) voorziet,

verruimen, hetgeen leidt tot de nietigheid ervan krachtens artikel 6 AOW.

15. Het hof overweegt als volgt.

Artikel 17, 3° AOW luidt als volgt:

"De werknemer is verplicht:

(...)

3° zowel gedurende de overeenkomst als na het beëindigen daarvan zich ervan te onthouden:

- (a) fabrieksgeheimen, zakengeheimen of geheimen in verband met persoonlijke of vertrouwelijke aangelegenheden, waarvan hij in de uitoefening van zijn beroepsarbeid kennis kan hebben, bekend te maken;*
- (b) daden van oneerlijke concurrentie te verrichten of daaraan mede te werken".*

In de rechtspraak en rechtsleer worden deze begrippen uitgelegd als volgt:

Fabrieksgeheim: elk technisch feit dat bijdraagt tot de productieprocessen van de onderneming en dat van die aard is dat het aan de fabrikant technische voordelen biedt en hem een superioriteit verleent tegenover zijn concurrenten zodat hij een economisch voordeel heeft door het feit dat deze geheimen niet gekend zijn door de concurrenten;

Zakengeheimen: alle gegevens van commerciële of financiële aard die toebehoren aan de onderneming en waarvan de niet verspreiding ervan een voordeel bezorgt aan de onderneming ten opzichte van haar concurrenten;

Geheimen in verband met persoonlijke of vertrouwelijke aangelegenheden: alle gegevens die verband houden met personen verbonden met en zaken

gelieerd aan de onderneming. Deze ruime categorie betreft bijgevolg alle vertrouwelijke informatie waarvan de werknemer kennis krijgt tijdens zijn tewerkstelling.

Deze categorieën van gegevens en informatie zijn zeer ruim en dekken dan ook de notie *"alle informatie met een vertrouwelijk karakter, waarvan hij kennis neemt tijdens de duur van zijn overeenkomst"* in artikel 7 van de arbeidsovereenkomst.

Ook het begrip "bekendmaken" in artikel 17, 3° AOW moet ruim worden geïnterpreteerd. Het gebruiken van vertrouwelijke informatie kan het bekendmaken ervan inhouden. Bovendien is het gebruiken van dergelijke informatie een daad van oneerlijke concurrentie, bedoeld in artikel 17, 3° b) AOW.

Wat de teruggaverplichting in de laatste paragraaf van artikel 7 van de arbeidsovereenkomst betreft, stelt de heer [REDACTED] eveneens ten onrechte dat dit een verruiming en bijgevolg nietige uitbreiding van zijn confidentialiteitsverplichting is.

Deze verplichting heeft immers geen betrekking op de vertrouwelijkheidsverplichting waarin artikel 17, 3° AOW voorziet maar wel op de verplichting van de werknemer om na het einde van zijn arbeidsovereenkomst de hem toevertrouwde arbeidsgereedschappen aan de werkgever terug te geven, conform artikel 17, 5° AOW.

Dossiers en documenten (zowel op papier als in elektronische vorm) die aan de werknemer worden ter beschikking gesteld in het kader van zijn arbeidsovereenkomst, blijven eigendom van de werkgever en moeten dan ook nadien aan hem worden teruggegeven. Dit is immers het gereedschap waarmee de bedienden hun functie uitoefenen. Deze verplichting staat los

van de confidentialiteitsverplichting zodat ook documenten en dossiers die niet gekwalificeerd kunnen worden als fabrieks- of zakengeheimen, door de werknemer moeten worden teruggegeven. Dat het begrip "arbeidsgereedschap" van artikel 17, 5° AOW beperkt zou moeten worden tot "handwerktuigen" zoals de heer [REDACTED] voorhoudt, kan niet worden bijgetreden.

Hieruit volgt dat de confidentialiteitsclausule waarin de arbeidsovereenkomst van de heer [REDACTED] voorziet, geen onwettelijke verruiming uitmaakt van zijn verplichtingen maar enkel een verduidelijking vormt van de verplichting opgelegd door artikel 17, 3° AOW en daarenboven, wat de laatste paragraaf ervan betreft, een toepassing inhoudt van artikel 17, 5° AOW.

16. Wat de beweerde inbreuken door de heer [REDACTED] op artikel 7 van zijn arbeidsovereenkomst betreft, oordeelt het hof als volgt.

Uit het deskundig verslag volgt dat de heer [REDACTED] na het einde van zijn arbeidsovereenkomst met SPX nog in het bezit was van documenten en bestanden die toebehoren aan SPX. Het gaat dan om de documenten 1 tot en met 9 en document 11 die aan het deskundig verslag zijn gehecht.

Dat het overgrote deel van deze documenten dateren van vóór de overname van de droge koelingactiviteiten van Hamon door SPX, doet geen afbreuk aan het eigendomsrecht van SPX op deze documenten. Krachtens de overnameovereenkomst (stuk 14 van SPX) zijn alle documenten en informatie die verband houden met de droge koelingactiviteiten immers mee overgedragen aan SPX (artikel 1.2 en artikel 5.9.(a) van de overnameovereenkomst gecombineerd met de relevante definities in deze overeenkomst).

Wat de documenten 9 en 11 betreft, voert de heer [REDACTED] aan dat deze zijn eigendom zijn omdat het gaat om een programma dat hij zelf buiten zijn werkuren heeft ontwikkeld teneinde zijn werk op kantoor te vergemakkelijken. Deze bewering wordt echter niet gestaafd en zelfs niet aannemelijk gemaakt.

Een inbreuk in hoofde van de heer [REDACTED] staat vast door de loutere niet-teruggave van de documenten en bestanden. Ten onrechte stelt de heer [REDACTED] dat de teruggaveverplichting een middelenverbintenis is. De laatste paragraaf van artikel 7 van de arbeidsovereenkomst legt aan de heer [REDACTED] de duidelijke verplichting op om bij het einde van zijn arbeidsovereenkomst alle documenten die verband houden met de activiteiten van de onderneming terug te bezorgen aan SPX. Aangezien SPX als werkgever onverminderd eigenaar is gebleven van deze documenten en bestanden, resulteert het niet teruggeven ervan in een inbreuk op de arbeidsovereenkomst. Dat de heer [REDACTED] te goeder trouw zou hebben gehandeld, doet hieraan geen afbreuk.

17. SPX stelt dat de heer [REDACTED] ook een inbreuk heeft gepleegd op zijn confidentialiteitsverplichting door vertrouwelijke informatie van SPX te verspreiden, gebruiken of mee te delen aan derden. Aangezien de heer [REDACTED] nu werkzaam is bij Hamon, een concurrent van SPX, en bij Hamon bovendien een belangrijke functie bekleedt, maakt het volgens SPX een schending uit van zijn confidentialiteitsverbintenis om de vertrouwelijke informatie van SPX in zijn bezit te houden. Aangezien de heer [REDACTED] voor een concurrent van SPX werkt, zou het vermoeden gelden dat de heer [REDACTED] deze confidentiële informatie gebruikt voor zichzelf en/of voor zijn nieuwe werkgever, Hamon. SPX betoogt dat dit vermoeden wordt versterkt door het feit dat uit het deskundig verslag blijkt dat een zeer grote hoeveelheid aan gegevens kort vóór de uitvoering van het beslag inzake namaak werd gewist (in totaal ongeveer 495 GB) alsook

door het feit dat de rechtbank van koophandel te Brussel in haar vonnis van 16 februari 2012 heeft vastgesteld dat Hamon vertrouwelijke informatie van SPX in haar bezit had die zij bijgevolg kan aanwenden voor het beconcurreren van SPX.

18. Het hof overweegt als volgt.

In zoverre SPX zou aantonen dat de bestanden en de documenten die de deskundige bij de heer [REDACTED] heeft aangetroffen (documenten 1 tot en met 9 en 11) een vertrouwelijk karakter hebben, dient zij in ieder geval te bewijzen dat de heer [REDACTED] deze documenten en bestanden heeft bekendgemaakt of gebruikt.

Het in het bezit hebben van de door de deskundige bij de heer [REDACTED] aangetroffen documenten en het wissen van een groot aantal gegevens kort voor het beslag inzake namaak zijn elementen die erop kunnen wijzen dat de heer [REDACTED] vertrouwelijke informatie zou hebben gebruikt in het concurrentieel voordeel van Hamon, zijn huidige werkgever, ten nadele van SPX.

Anderzijds is er geen enkel bewijs van een daadwerkelijk gebruik of bekendmaking van dergelijke informatie door de heer Malpoix.

Van de zijde van Hamon werd door de rechtbank van koophandel te Brussel in haar vonnis van 16 februari 2012 enkel het bezit en het gebruik van drie documenten/bestanden als inbreukmakend weerhouden: het berekeningsprogramma DRYQC, de databank "World Power Market Expected Project" en het document "Guidelines for major erection sequences procedures". Voor het overige werd er geen enkele inbreuk in hoofde van Hamon weerhouden, ondanks het uitgevoerde beschrijvend beslag inzake namaak bij Hamon en de verregaande aantijgingen door

SPX. Noch SPX noch Hamon hebben tegen het vonnis hoger beroep aangetekend.

Dat deze documenten/bestanden door toedoen van de heer [REDACTED] bij Hamon zouden zijn terechtgekomen, wordt niet aangetoond. Het zou best kunnen dat deze documenten via een ander kanaal bij Hamon zijn terechtgekomen, aangezien er meerdere werknemers SPX hebben ingeruild voor Hamon en SPX heeft kunnen vaststellen dat één van hen op zijn laatste werkdag bij SPX 7.613 documenten had doorgestuurd. De link tussen de inbreuk vastgesteld in hoofde van Hamon en de heer [REDACTED] is niet bewezen.

De documenten die bij de heer [REDACTED] werden aangetroffen, zijn ook bijna allemaal oude documenten die dateren van voor de overname door SPX eind 2003 – de papieren documenten werden overigens gevonden op de zolder en de elektronische documenten zijn kopieën die automatisch werden gegenereerd naar aanleiding van een behandeling in het verleden – hetgeen hun gebruik in 2010 door de heer [REDACTED] toch minder waarschijnlijk maakt.

Om al deze redenen oordeelt het hof dat in het bestreden vonnis terecht is geoordeeld dat niet is aangetoond dat de heer [REDACTED] de bij het deskundig verslag gevoegde stukken zou hebben gebruikt of bekendgemaakt aan derden.

Het staat niet vast dat de heer [REDACTED] een inbreuk heeft gepleegd op zijn confidentialiteitsverplichting. Evenmin wordt aangetoond dat er, gelet op de bovenstaande elementen, een ernstig risico bestaat dat de heer [REDACTED] in de toekomst een inbreuk op zijn confidentialiteitsverplichting zou plegen.

19. Het hof besluit dat, wat het arbeidsrechtelijke luik betreft, de heer [REDACTED] enkel zijn contractuele verbintenis, zoals vervat in artikel 7, derde paragraaf van zijn arbeidsovereenkomst met SPX heeft geschonden.

SPX vordert de heer [REDACTED] te bevelen om alle papieren en elektronische documenten die toebehoren aan SPX en die nog in zijn bezit zouden zijn in strijd met artikel 7, derde paragraaf van zijn arbeidsovereenkomst en artikel 17, 5° WAO, terug te bezorgen aan SPX en uitdrukkelijk te bevestigen dat alle elektronische kopieën van voormelde documenten werden verwijderd van zijn computer, voorgaande op straffe van een dwangsom van 10.000 euro per dag vertraging, afdwingbaar vanaf de dag na de betekening van het tussen te komen arrest.

Het opleggen van dit bevel werd niet gevorderd in eerste aanleg.

Het hof oordeelt dat het thans niet meer nuttig voorkomt om een dergelijk algemeen gebod onder verbeurte van een dwangsom op te leggen omdat door het uitgevoerde beslag inzake namaak het vaststaat welke documenten/bestanden er bij de heer [REDACTED] werden aangetroffen en er geen enkele aanwijzing is dat er ook nog andere documenten of bestanden zouden zijn.

Voor zover dit nog niet zou zijn gebeurd dient de heer [REDACTED] wel de kwestieuze documenten en bestanden terug te geven aan SPX of te verwijderen van zijn computer, en dit onder verbeurte van een dwangsom van 1.000 euro per dag vertraging.

Wat de door SPX gevorderde schadevergoeding betreft, toont zij niet aan dat zij door de niet-teruggave van de documenten op zich enige schade heeft geleden. De vordering wordt op dit vlak afgewezen.

C. Vordering wegens inbreuk op intellectuele eigendomsrechten

20. SPX betoogt dat de heer [REDACTED] ook een inbreuk heeft gepleegd op haar auteurs- en databankrechten. Zij vordert enerzijds de staking van deze inbreuken en anderzijds een schadevergoeding van 100.000 euro uit hoofde van deze inbreuken.

21. De heer [REDACTED] roept in hoofdorde in dat deze vordering niet kan worden toegekend wegens het verbod van samenloop. SPX steunt haar vordering zowel op een schending van de arbeidsovereenkomst als op een schending van intellectuele eigendomsrechten. De feiten die aan de basis van deze beweerde fouten liggen, zijn volgens de heer [REDACTED] dezelfde. Bijgevolg vallen deze inbreuken ontegensprekelijk samen en vordert SPX tweemaal voor dezelfde inbreuk een dwangsom van 100.000 euro en een schadevergoeding van 100.000 euro. De heer [REDACTED] betoogt dat een dergelijke combinatie van vorderingen niet is toegestaan: indien een fout die wordt gemaakt contractueel is, kan er op basis van dezelfde feiten (die aan de grondslag van dezelfde inbreuken liggen) geen buitencontractuele vordering (meer) worden ingesteld. Het is voor contractspartijen principieel onmogelijk om zich in het raam van hun contractuele verhouding op de regels van de buitencontractuele aansprakelijkheid te beroepen.

22. Een contractspartij kan wegens een bij de uitvoering van de overeenkomst begane fout buitencontractueel aansprakelijk worden gesteld voor zover de fout die door een contractspartij bij de tenuitvoerlegging van de overeenkomst wordt gepleegd, een tekortkoming uitmaakt, niet aan haar contractuele verbintenis, maar aan de algemene zorgvuldigheidsplicht, en indien deze fout andere dan aan de slechte uitvoering van het contract te wijten schade heeft veroorzaakt.

De argumentatie van de heer [REDACTED] houdt in dat de fout en de schade voor beide vorderingen dezelfde zijn en dat door de beweerde inbreuk op twee verschillende manieren te omschrijven het samenloopverbod niet kan worden omzeild.

Wat betreft de beweerde schending van de contractuele verbintenissen van de heer [REDACTED] stelt SPX dat hij vertrouwelijke informatie heeft bekendgemaakt of gebruikt en dat hij bepaalde documenten van SPX niet zou hebben teruggegeven aan zijn werkgever bij de beëindiging van de arbeidsovereenkomst.

Wat betreft de beweerde inbreuk op de intellectuele eigendomsrechten van SPX, met name het auteursrecht en het databankenrecht, betreft de beweerde fout niet het bekendmaken van vertrouwelijke informatie, maar wel de bescherming van intellectuele eigendomsrechten. Het aspect "vertrouwelijkheid" speelt bij de bescherming van deze rechten geen rol, of anders gezegd: deze rechten verdienen bescherming zelfs indien ze geen vertrouwelijk karakter hebben. De verplichting om de exclusieve rechten van de titularis van een intellectueel eigendomsrecht te eerbiedigen vloeit niet voort uit de overeenkomst maar wel uit de wet zelf die deze rechten beschermt. Ongeacht wat er in een arbeidsovereenkomst staat, dienen deze intellectuele eigendomsrechten door de werknemer te worden gerespecteerd.

De veroorzaakte schade is eveneens te onderscheiden. De schade die het gevolg is van de schending van de confidentialiteitsverplichting en/of teruggaveverplichting is duidelijk verschillend van de schade ingevolge de aantasting van een exclusief recht.

De heer [REDACTED] beroept zich bijgevolg ten onrechte op het samenloopverbod om de vordering van SPX af te weren.

23. SPX betoogt dat de heer [REDACTED] inbreuk heeft gepleegd op haar databankrechten.

Haar redenering luidt als volgt.

De documenten 1 tot en met 3 en 6 tot en met 9 die bij de heer [REDACTED] door de deskundige werden aangetroffen, zijn databanken als bedoeld in de wet van 31 augustus 1998 houdende omzetting in Belgisch recht van de Europese richtlijn van 11 maart 1996 betreffende de rechtsbescherming van databanken (hierna: Databankenwet) en genieten van de sui generis bescherming waarin deze Databankenwet voorziet.

Artikel 4, eerste lid van de Databankenwet verleent aan de producent van databanken het recht om de opvraging en/of het hergebruik van het geheel of van een in kwalitatief of kwantitatief opzicht substantieel deel van de inhoud van zijn databanken te verbieden.

Bij de heer [REDACTED] werden zowel elektronische kopieën aangetroffen van databanken van SPX (documenten 1 tot en met 3) als papieren kopieën van databanken van SPX (documenten 6 tot en met 9). Door het reproduceren van de databanken die toebehoren aan SPX, heeft de heer [REDACTED] inbreuk gepleegd op de rechten van SPX, in het bijzonder op artikel 4, eerste lid Databankenwet.

24. De heer [REDACTED] meent dat de documenten/bestanden in kwestie niet van de sui generis bescherming voor databanken kunnen genieten en hij in ieder geval geen inbreuk heeft gepleegd op de beweerde databankrechten.

25. Het hof overweegt als volgt.

In zoverre SPX zou aantonen dat de documenten/bestanden in kwestie de sui generis bescherming van de Databankenwet genieten, dient zij in ieder geval te bewijzen dat de heer [REDACTED] inbreuk op deze databankrechten heeft gepleegd.

SPX legt de heer [REDACTED] een onrechtmatige opvraging van haar databanken ten laste. Hergebruik is niet aan de orde, aangezien het hergebruik een aan het publiek ter beschikking stellen van de inhoud van de databank veronderstelt. Er wordt echter niet aangetoond dat de heer [REDACTED] de documenten/bestanden aan derden zou hebben meegedeeld.

Artikel 2, 2° Databankenwet definieert opvraging als de permanente of tijdelijke overbrenging van de inhoud van een databank of een substantieel deel ervan op een andere drager, ongeacht op welke wijze en in welke vorm.

Deze term beantwoordt aan het begrip "opvraging" zoals dit wordt gedefinieerd in Richtlijn 96/9/EG van het Europees Parlement en de Raad van 11 maart 1996 betreffende de rechtsbescherming van databanken (hierna: Databankenrichtlijn). De Databankenwet vormt de omzetting daarvan in de Belgische wetgeving. Dit impliceert dat voor de uitleg van het begrip "opvraging" de inhoud van de Databankenrichtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie van belang zijn.

In het arrest *The British Horseracing Board* (zaak C-203/02) van 9 november 2004 heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat het gebruik van uitdrukkingen als "ongeacht op welke wijze en in welke vorm" en "elke vorm van het aan het publiek ter beschikking stellen" aantoont dat de communautaire wetgever een ruime betekenis heeft willen geven aan de begrippen opvraging en hergebruik. Deze begrippen moeten in het licht van het doel van de richtlijn dus in die zin worden uitgelegd, dat zij

verwijzen naar iedere handeling die bestaat in het zich toe-eigenen respectievelijk het ter beschikking stellen van het publiek, zonder toestemming van de samensteller van de databank, van de resultaten van diens investering, waardoor deze laatste inkomsten waarmee hij wordt geacht de kosten van deze investering te kunnen dekken, worden ontnomen (r.o. 51). De bescherming door het recht sui generis heeft uitsluitend betrekking op opvraging en hergebruik en niet op raadpleging van een databank.

Gelet op de aard van zijn functie binnen Hamon en later binnen SPX en de bepalingen van artikel 7 van zijn arbeidsovereenkomst, moet worden aangenomen dat de heer [REDACTED] tijdens zijn tewerkstelling bij Hamon en SPX het recht had om de kwestieuze documenten/bestanden op de vragen (i.e. met de toestemming van zijn toenmalige werkgevers) en hij niet beperkt was tot de raadpleging ervan. Het feit dat hij deze kopieën heeft bijgehouden maakt geen inbreuk uit op de Databankenwet. De Databankenwet verbiedt slechts bepaalde handelingen en het bijhouden van kopieën na een rechtmatige opvraging behoort niet tot dergelijke verboden en inbreukmakende handelingen.

SPX betoogt dat, wat de elektronische databanken betreft, de heer [REDACTED] tijdens zijn tewerkstelling hoogstens het recht had om deze elektronische databanken af te printen en niet het recht had om deze te kopiëren naar zijn persoonlijke computer.

De heer [REDACTED] licht toe dat hij in het kader van zijn tewerkstelling voor Hamon/SPX regelmatig naar het buitenland moest reizen – hetgeen door SPX niet wordt tegengesproken – en hij tijdens die reizen over de nodige papieren en elektronische documenten diende te beschikken om telkens voor de klant een project op maat uit te werken en aan te bieden. Terecht voert de heer [REDACTED] aan dat, indien hij hiervoor zijn eigen persoonlijke

computer niet had mogen gebruiken, hij zijn functie niet naar behoren had kunnen uitvoeren. SPX legt ook geen enkel reglement of richtlijn voor waaruit zou blijken dat het gebruik van een persoonlijke computer voor professionele doeleinden niet zou zijn toegestaan of dat er hieraan specifieke regels zouden zijn verbonden (zoals het verbod tot het kopiëren van documenten op de persoonlijke computer bij het gebruik van een persoonlijke computer).

Het is dan ook totaal onwaarschijnlijk dat de heer [REDACTED] geen toestemming zou hebben gehad om de kwestieuze documenten/bestanden op te vragen in het kader van zijn dienstbetrekking en ten behoeve van de uitoefening van zijn functie als "Equipment & Process Engineer/Manager".

Het hof besluit dat er in hoofde van de heer [REDACTED] geen inbreuk betreffende databankrechten kan worden vastgesteld.

26. SPX betoogt dat de documenten/bestanden die de deskundige bij de heer [REDACTED] heeft aangetroffen, tevens beschermd zijn door het auteursrecht en dat de heer [REDACTED] inbreuk heeft gepleegd op dit auteursrecht.

Op grond van artikel 1, § 1 van de wet van 30 juni 1994 betreffende het auteursrecht en de naburige rechten (hierna: de Auteurswet) heeft *"Alleen de auteur van een werk van letterkunde of kunst (..) het recht om het op welke wijze of in welke vorm ook, direct of indirect, tijdelijk of duurzaam, volledig of gedeeltelijk te reproduceren of te laten reproduceren."*

Daarnaast bevatten de vermogensrechten van de auteur van een computerprogramma op grond van artikel 5, a) van de wet van 30 juni 1994 houdende omzetting in het Belgisch recht van de Europese richtlijn van 14 mei 1991 betreffende de rechtsbescherming van

computerprogramma's (hierna: de Auteurswet Computerprogramma's) "de permanente of tijdelijke reproductie van een deel of het geheel van een computerprogramma, ongeacht op welke wijze en in welke vorm."

Volgens SPX kan de heer [REDACTED] niet aantonen dat hij de voormelde auteursrechtelijk beschermde werken (met inbegrip van computerprogramma's) van SPX met de toestemming van SPX of, m.b.t. de periode vóór de overdracht van activa, Hamon heeft gereproduceerd. De toestemming van de auteur is immers in principe vereist zowel bij verveelvoudiging op identieke dragers (bijvoorbeeld van papier naar papier of van digitale drager op digitale drager) als op andere soorten materiële dragers (bijvoorbeeld van elektronisch document naar papier). Bijgevolg maakt de heer [REDACTED] inbreuk op de auteursrechten van SPX.

De heer [REDACTED] meent dat de documenten/bestanden die de deskundige bij hem heeft aangetroffen, niet auteursrechtelijk beschermd zijn. In ieder geval heeft hij de betrokken documenten met toestemming van zijn voormalige werkgevers gekopieerd zodat er geen inbreuk is op de vermeende auteursrechten van SPX.

27. Het hof overweegt als volgt.

In zoverre SPX zou aantonen dat de bestanden en de documenten die de deskundige bij de heer [REDACTED] heeft aangetroffen (documenten 1 tot en met 9 en 11) auteursrechtelijk beschermd zijn, dient zij in ieder geval te bewijzen dat de heer [REDACTED] inbreuk op deze auteursrechten heeft gepleegd.

De documenten/bestanden die bij de heer [REDACTED] zijn aangetroffen, zijn reproducties die enkel een rechtmatig karakter kunnen hebben indien zij uitgevoerd zijn met de toestemming van Hamon of SPX als voormalige

werkgevers van de heer [REDACTED]

Deze toestemming moet volgens SPX door de heer [REDACTED] worden bewezen aan de hand van een geschrift conform artikel 3 § 1, 2 Auteurswet.

Deze stelling kan niet worden bijgetreden.

Enkel natuurlijke personen kunnen oorspronkelijke auteursrechthebbenden zijn, en geen rechtspersonen. Artikel 6 van de Auteurswet luidt immers als volgt : *"De oorspronkelijke auteursrechthebbende is de natuurlijke persoon die het werk gecreëerd heeft."* Het criterium van "creëren" van een werk, zijnde het ontwerpen en het herkenbaar veruiterlijken ervan, impliceert dat het subjectieve auteursrecht ontstaat in hoofde van een natuurlijke persoon.

Rechtspersonen, die geen oorspronkelijke auteursrechthebbende kunnen zijn, kunnen enkel titularis van auteursrechten worden door een overdracht van deze rechten na het ontstaan ervan in hoofde van een natuurlijke persoon.

De in artikel 3 § 1, 2 Auteurswet bepaalde bewijsregel geldt enkel ten aanzien van de natuurlijke persoon auteur. Ten aanzien van auteursrechthebbenden (met name de personen die de auteursrechtelijke vermogensrechten overnemen van de oorspronkelijke auteur) geldt deze regel niet :

"Beklemtoond moet worden dat de regels uit artikel 3 A.W. slechts gelden voor die overeenkomsten waarbij de 'auteur' van het werk waarover gecontracteerd wordt, partij is. Onder het begrip 'auteur' moet de persoon worden verstaan die de auteursrechtelijk beschermde creatie waarover

gecontracteerd wordt, daadwerkelijk tot stand bracht, en in wiens hoofde alle auteursrechtelijke prerogatieven op deze creatie ten originele titel ontstonden. (...) Dit alles heeft tot gevolg dat deze regels niet gelden voor overeenkomsten over de vermogensrechten die rusten op een auteursrechtelijk beschermd werk, waarbij de auteur van dit werk geen contractspartij is. Dit is het geval wanneer een auteur bepaalde rechten aan een bepaalde persoon overdroeg en deze persoon deze rechten op zijn beurt verder overdraagt." (H. Van Hees, "Commentaar bij art. 3 Auteurswet 1994", in Handels en economisch recht – Artikelsgewijze commentaar met overdracht van rechtspraak en rechtsleer, Antwerpen, Kluwer, 1998, art 3 – 9)

Wanneer de overdracht of licentie ten aanzien van een auteursrechthebbende moet worden bewezen, zijn de gemeenrechtelijke of handelsrechtelijke bewijsregels; naar gelang het geval, hierop van toepassing.

Indien de auteursrechthebbende handelaar is, zoals *in casu*, mag het bewijs van de overdracht of de licentie met alle middelen van recht, inclusief vermoedens, worden bewezen. In het handelsrecht geldt het principe van de vrijheid van bewijsmiddelen, inclusief bewijs door middel van getuigen en vermoedens. Bovendien geldt er tussen de verschillende bewijsmiddelen geen hiërarchie. Deze soepele bewijsmiddelen kunnen tussen handelaars worden ingeroepen, maar ook door een niet-handelaar tegen een handelaar.

De heer [REDACTED] dient bijgevolg geen schriftelijk bewijs voor te leggen om te kunnen staven dat de reproductie gebeurde met toestemming van zijn voormalige werkgevers.

Gelet op de aard van zijn functie binnen Hamon en later binnen SPX en de bepalingen van artikel 7 van zijn arbeidsovereenkomst, moet worden aangenomen dat de heer [REDACTED] tijdens zijn tewerkstelling bij Hamon en SPX het recht had om de kwestieuze documenten/bestanden te reproduceren (kopiëren) (i.e. met de toestemming van zijn toenmalige werkgevers) en hij niet beperkt was tot de lezing/het gebruik ervan. Het feit dat hij deze kopieën heeft bijgehouden na het einde van zijn arbeidsovereenkomst maakt geenszins een inbreuk uit op de Auteurswet. Het wordt immers niet aangetoond dat hij deze kopieën verder zou hebben bewerkt, of gereproduceerd of meegedeeld aan het publiek.

SPX betoogt dat de heer [REDACTED] tijdens zijn tewerkstelling in ieder geval niet de toestemming had om de elektronische documenten te kopiëren naar zijn persoonlijke computer.

De overwegingen die het hof hieromtrent heeft gemaakt in het kader van de beoordeling van de beweerde inbreuken op de databankrechten zijn ook dienstig voor de beoordeling in het kader van de auteursrechtelijke problematiek en worden hier hernomen.

Het is dan ook totaal onwaarschijnlijk dat de heer [REDACTED] geen toestemming zou hebben gehad om de kwestieuze documenten/bestanden te reproduceren in het kader van zijn dienstbetrekking en ten behoeve van de uitoefening van zijn functie als "Equipment & Process Engineer/Manager".

Het hof besluit dat er in hoofde van de heer [REDACTED] geen inbreuk betreffende auteursrechten kan worden vastgesteld.

28. Aangezien er in hoofde van de heer [REDACTED] geen inbreuken op intellectuele eigendomsrechten van SPX worden vastgesteld, zijn al haar vorderingen die geënt zijn op dergelijke inbreuken - met name haar vordering tot staking, haar vordering tot verbeurdverklaring, haar vordering tot schadevergoeding en haar vordering betreffende de kosten van het beslag inzake namaak - ongegrond.

OM DEZE REDENEN :

HET HOF, recht doende na tegenspraak,

Gelet op artikel 24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken;

Verklaart het hoger beroep en het incidenteel beroep ontvankelijk,

Verklaart beide hoger beroepen in zeer beperkte mate gegrond,

Bevestigt het bestreden vonnis behoudens in zoverre het een stakingsbevel heeft opgelegd aan de heer [REDACTED]

Opnieuw beslissend op dit punt,

Bevestigt dat de heer [REDACTED] zijn contractuele verbintenis, zoals vervat in artikel 7, derde paragraaf van zijn arbeidsovereenkomst met SPX heeft geschonden,

Beveelt de heer [REDACTED] om de documenten 1 tot en met 9 en 11 die de deskundige bij hem heeft aangetroffen terug te bezorgen aan SPX en alle elektronische kopieën van voormelde documenten te verwijderen van zijn

computer binnen een termijn van drie dagen na de betekening van dit arrest, op straffe van een dwangsom van 1.000 euro per dag vertraging,

Veroordeelt de heer [REDACTED] en SPX elk in de helft van de kosten van de procedure van het hoger beroep, vastgesteld in hoofde van de heer [REDACTED] op 186 euro en 5.500 euro en in hoofde van SPX op 5.500 euro.

Aldus gevonnist en uitgesproken ter openbare terechtzitting van de burgerlijke **achtste kamer** van het hof van beroep te Brussel, op **10.9.2013** waar aanwezig waren en zitting hielden :

B. LYBEER,
C. VAN SANTVLIET,
E. HERREGODTS,
K. BATSELIER,

Kaatje BATSELIER

Raadsheer, dd. Voorzitter,
Raadsheer,
Raadsheer,
Griffier.

Els HERREGODTS

Catharina VAN SANTVLIET

Bruno LYBEER